

Til Herrens Ere.

Mange vandrer som i blinde
som i Mørte at sin Tid,
Har kun dette lagt paa Sinde:
Vede Dagens travle Strid,
Hvor de vankter,
Hjertet banker
Hedse kun for Jordens Hjem.
Kan ei fatte
Ljsets Skatte
i det ny Jerusalem!

At, hvor kan du, Ven, vel glemme
over Jorden Glæden hist,
hvor Guds Gunge glad stemme
Lovsangs Pris mod Jesus Krist?
Kan du tænke
dig at henke
i den høie Himmelsal
ved at søge
og forøge
Glæden blot i Jordens Dal?

Kjender du ei Jesu Smerte
over Syndens døde Saar?
Bed du ei, at Jesu Hjerte
søger, naar du fra ham gaar?
Bed du ikke
at hans Blitte
paa din Frelse rettet er?
Ser du ikke
i hans Blitte
Kjærlighed, hvor dyb den er?

Hvorfor ei til Jesus ile
med din Vængel og dit Svavn?
Bed du ei, at der er Hvile
gød og Sjæls truget Haavn?
Lidens Ordet
Naadebordet
er beredt for hver som vil
fly hans Domme
og indkomme
i hans Hjem heroventil.

Hvad du søger, hvad du vinder
her i Svævis usle Land,
har ei Svavn, naar ei du finder
frem til Videts Høie sand,
Kun Guds-Sonnen
kan dig Vennen
engang give rig og stor,
hvis du færdig
blir og værdig
til at hævdes ved hans Bood.

Gaa da, Kærlig, til din Høie—
han som er Jehovas Søn.
Lag paa ham lært al din Byrde,
søg hos ham den Hjælp i Bøn.
Ham har bøde
dig at lede
og at fri fra Svævis haard,
saa dr hi hiet
hilti frivillig
kan gaa ind til Svævesaar.

Hjælp os Hæve, hvor vi vankter
her i Svævis usle Skar?
Vær for os det trygge Stærke
her paa Verdens vilde Far!
Hjælp os, Kærlig,
at vi bare
Korset efter i dit Spor!
Lad din Naade
altid raade
vortalt paa denne Jord!

Th. Rorj et h.

Et Stykke Kirkehistorie, fortalt af Tyroler-Sognefogden i Zillerdalen.

(M. C. Funcke.)

(Slutning.)

Saaledes fortalte den vatre Sognefoged, ofte afbrudt ved Oplysninger og Spørgsmaal og endnu oftere af sin egen Rørelse. Mere end en Gang svigtede Stemmen, og Læreren stode baade i hans og de andre Tyroleres Dine. O, hvor anderledes er det at læse slige Beretninger i en Bog fremfor at høre Fortællingen af dens Mund, der selv har levet og lidt midt oppe i Begivenhederne. Jeg lod Sognefogden fortælle uden at forstyrre ham ved mine Bemærkninger. Forhaabentlig har den kjære Læser ofte standset, stillet alle Slags Spørgsmaal til sit Hjerte og høftet Nytte deraf for sig selv. Hvad hine gjorde for mere end 3 Aartier siden, havde ikke alene Betydning for dem og for Tyrol, men det var ogsaa en Strafseprædiken for den i dyb Slummer liggende evangeliske Kirke, var et alvorligt Spørgsmaal til hver den, der kaldte sig med Kristnavn, og saa er det fremdeles. Derfor er dette Stykke skrevet. Naar du har læst det, skal du ikke nøie dig med at beundre og sige: "Hvilke kjække, energiske, troestærkte Folk!" men du skal prøve dig selv, hvorledes det staar til med din egen Tro, om den kunde udholde saadan Ildprøve. Disse enfoldige Tyrolere agtede intet for dyrebart, naar de derved kunde tjene sin Herre Kristus i Troens Frihed. Ager, Fæ, Mark og Eng, et fredeligt Hjem, et skjunt, elsket Fødeland, Fædrenes Grave, Venner og Naboer, Menneftenes Ere og Kjærlighed, ja om saa maatte være ogsaa de smukke Familiebaand — Alt lod de fare for at følge Jesus. Og vi? Jeg taler til dem, der sige, at de have sin Frelser kjær. Hvad have vi ofret for hans Skyld? Have vi i det Hile taget af os noget, som det kan være værd at takke om —? For blot at nævne et Grempe! Hvor lidt vilde vi ikke en saadan Frygt for Mennefter, at vi ikke vil vore den svageste Besjælelse, naar den kunde have Spøt i sit Følge? Er det ikke saa, at vi vægre os for det mindste Offer, vi skulde bringe Herren, enten han kræver vor saadanne Ere, vore Bøge og vort Guds, vor Tid eller Kraft? Tyrolerkolouen ved Schneekoppes Fod giver os meget, uendelig meget at tænke paa og meget at spørge om; den kan lære os at bede: "Styr Du, o Gud! Dit høie Kærte, gjør Du mit Hjerte fast. Lad mig erkjende, hvad det er, der gjen Skilsmisse mellem

mig og Dig, og skjænt Du mig det, der ganske forener os, paa det jeg kan være og blive Dig tro og seire i Kampen mod alle min Sjæls Fiender, — ja mere end seire ved Dig, der har elsket mig med en evig Kjærlighed!" —

Næste Dags Aften gik jeg ved Solnedgang mellem Grabene, hvori Tyrolerne i fremmed Land havde fundet sin sidste Hvile. Aftensolen kastede sit milde Lys over Grabenes lange Rækker paa Erdmannsdorfs Kirkegaard; længe blev jeg staaende ved de simple Gravsteder, især dvælede jeg hos de gamle Tyrolere, Emigrantmenighedens Fædre. Jeg kunde ikke rive mig løs; Tankerne drog sig ikke nedad men opad, op mod Himlen, hvor Stjerne glødede i Guds Lys og Herlighed. Jeg søgte Hjemve i Hjertet, men en Hjemve fuld af Kraft og Mod og Lovsang. Bedre end før forstod jeg nu hvad det vil sige: "Vor Tro er den Seier, som overvinder Verden!" Hadde jeg skullet skrive et Lantefprog til disse Grave, vilde jeg have valgt Hebræerbrevet Kap. 11, V. 13—16: "3 Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne, men de saa dem langt borte og troede og hilfede dem og bejendte, at de vare Gjæster og Udlændinge paa Jorden. Thi de, som sige saadant, give klarlig tilkjende, at de søge et Fædreland. Og dersom de havde det i Tanke, hvorfra de vare udgangne, havde de vel haft Tid til at vende tilbage; men nu hige de efter et bedre, det er, et himmelsk; derfor blues ikke Gud ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi Han har beredt dem en Stad".

Som dine Dage er, skal din Styrke være.

Hvem vander Guds Trøende har ikke under sin Vandring her i Svævidalen oplevet Sandheder af disse hjertesprende Ord fra Herren vor Gud, og dog alligevel maattet erkjende, at naar Ansægtsherte kom, det være for det timelige eller aandelige, hvor uovillig det var at holde fast.

Fortrosthingen til, at Herren fremdeles skal blive den samme, som har var og her været, er dog ofte saa lidet. 3 Begynde har af sit Kristenliv synes man at være saa tryk og vis, men det varer ikke længe, før man inderlig kjender hvad Vantro og Dril. Og skjønt man har oplevet ganske gennem mange store Vælgtes Sandheden af det usjæle Ord og ofte seet Guds Trofasthed i smaat og stort, saa er man dog ofte som et lidet Barn med halvlært Læse,

naar der kommer Trængsel og tunge Dage. Dog læres her noget med Tiden; og Ordet, "som dine Dage er, skal din Styrke være" blir noget af det kjæreste, man finder i sin Bibel. Thi det, at Styrken er som Dagen, det gjør det taaleligt, hvad den nærværende Dag angaar; og naar Nøden er størst, erfarer vi dog, at Hjælpen er nærmest.

Vi synes vel ganske, at det tunge, vi lider under idag, endda kan gaa an — det kommer deraf, at Styrken er som den nærværende Dags Byrde — men naar vi ser ind i en mørk, lang Fremtid, da blir vi let forfagt, og det er, som om vi vilde give os over; derfor er det godt at stille sig slige Ord for Die som dette: "Som dine Dage er, skal din Styrke være".

Kjære Læser, hvilken Plads i Samfundet du end indtager, fri for Ansægtelser angaaende Fremtiden blir du ikke; de kan være af forskjellig Art, men enhver faar sit. Du er ganske urolig for, om Gud kan faa bebaaret dig i Troen til Døden, og dette kommer selvfølgelig over dig, naar du ser andre, du mente var troende, forlader de gode Stier og vender tilbage til Verden igjen. Kjære, "som dine Dage er, skal din Styrke være", lad dette staa tryk stende færdig og sæt det op mod Løgneren, Manddrabereren, som anklager os for Gud med Løgn og Mord Nat og Dag; for Guds Ord maa han vige.

Eller du ansægtet for den sidste Ende Døden. Hvor kan ikke Djævelen ved sine Kunstgreb faa plaget en Troende ogsaa her. Men, "som dine Dage er, skal din Styrke være", Dødsdagen iberegnet. Luther siger: "Medens vi lever, behøver vi kun Naade til at leve, og først naar vi skal dø, trænger vi og faar vi ogsaa Naade dertil".

Hvad du end skal opleve, det staar dog som en Stjerne i Mørket dette velkjendte Ord om Guds Trofasthed: "Som dine Dage er, skal din Styrke være." — Gfær. Rynisfræren.

Skjønt vi har tælt et Paradis, som Her kan findes, i Kristus finder vi et Paradis, som ikke kan tabes.

Hjælp ikke for dig selv, viderkjend ansvarlig din Samvittighed og spar ikke saadant indtil du lægges paa ei ureligt Dødsleie, men bekante ikke, hvor dit blivende Sted skal være for evigt.

Udsæt ikke med at gjøre godt indtil Alderdømmen, mer ofte til Gud din blomstrende Ungdom. Ungdommen har intet Løfte om at blive gammel, men for den uskjælelige er hans Fæderbæle omgaaelig.

